

Иматъ овде колку да ми сакашъ!
Я си има до триста алайки,
Одбери си, Симонъ, коя сакашъ!“
Симонъ мошне ми съ уядвело,
Мошне младо ми съ уплакало;
И си поиде прм своя бърза коня:
„А егиди моя бърза коньо!
Мои-отъ царъ изанъ не ми диватъ.“ —
„Бърго поиди на наша царица,
Тая, Симонъ, изанъ ке ти да'ить!“
И си поиде Симонъ добаръ юнакъ: —
„Ай царице, ай господарице!
Ти съ молямъ, о господарице,
Жити бога, да си пойда дома,
От' денеска не'ста съ премъжвить!“
И му велить нему царица-та:
„Търчай Симонъ да зафтасашъ не'ста!“
Тога велить коня, бърза коня:
„Престегни ми мои църни очи,
Защо не гля кжде ке си ода,
Ако сакашъ не'ста да фтасаме.“
И му върза негой църни очи;
И си летна коня по небеси,
И си стигна по край негоо село.
Тамо найде свои стари татка,
Си го найде кжде лозіе копатъ
Лозіе копатъ и сждзи ми ронить.
Ми г' опитвить незнаенъ деліа:
„Ейди старче, ейди мили старче!
Що те тебе пужба дотерало,
На Велигденъ лозіе да ми копашъ?“ —
„Бегай, бегай незнаена дельо,
Не зборви ми, не пукви ми сърце!
Съ премъжвить отъ сина ми не'ста,
Не'ста седе до деветъ години;
За тва вамо су ти избегало.“
Тога велить незнаенъ деліа:
„Айде, старче, дома да ме носишъ!“
Ми го зеде предъ коня, предъ себе,
Го однесе во него'и дворіе.